

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Kláry Bernardové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci

žalobce: **L. J.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Koprivou
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava

proti
žalované: **MAXI-TIP a.s.**, IČ 25689053
sídlem Jeremiášova 947/16, 155 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Sixtou
sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 314 456 Kč s příslušenstvím a o vzájemný návrh na zaplacení částky 13 716 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. března 2019, č. j. 25 C 90/2018-93

takto

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé ohledně částky 303 219 Kč s příslušenstvím a ve výroku o náhradě nákladů řízení státu **potvrzuje**.
- II. Ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že výše náhrady nákladů řízení žalované činí 90 205,50 Kč, jinak se **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 23 813 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Sixty.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení 303 219 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 6. 1. 2018 do zaplacení, žalovanou zavázal zaplatit žalobci 11 237 Kč s příslušenstvím, zamítl vzájemnou žalobu, jíž se žalovaná domáhala na žalobci zaplacení 13 716 Kč s příslušenstvím a žalobci uložil zaplatit na náhradu nákladů řízení žalované 84 470 Kč a České republice 702 Kč. Žalobce se domáhal zaplacení celkové částky 314 456 Kč s příslušenstvím z titulu nevyplacených výher z kurzových sázek, které uskutečnil dne 30. 11. 2017 a 1. 12. 2017 v pobočce žalované. Žalovaná nárok odmítla s obranou, že se jednalo o sázky označené v herním plánu jako „AKO sázka“ tj. akumulovaná sázka na dvě a více sázkových příležitostí. Podle článku 9.8 herního plánu žalované nelze do jedné AKO sázky zařadit takové sázkové příležitosti, které jsou vzájemně podpůrné tak, že výsledek jedné sázkové příležitosti má vliv na pravděpodobnost výsledku druhé sázkové příležitosti nebo se jedná o totožnou sázkovou příležitost. Pokud je taková sázka přijata, počítá se v případě výhry jen první v pořadí a ostatní sázkové příležitosti budou vyhodnoceny kurzem 1.0. Ze způsobu, jakým žalobce vsadil na konkrétní sázkové příležitosti na každém tiketu, vyplývá, že sázkové příležitosti na každém tiketu jsou vzájemně podpůrné.
2. Soud I. stupně ze shodných tvrzení účastníků zjistil, že žalobce dne 30. 11. 2017 a 1. 12. 2017 uskutečnil v pobočce žalované v xxx xxx několik kurzových sázek specifikovaných v žalobě. Následně uplatnil u žalované nárok na vyplacení výher v celkové výši žalované částky 314 456 Kč, konkrétně na výhru 23 230 Kč na základě tiketu č. xxx, výhru 14 560 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 21 204 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 35 340 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 65 604 Kč a 3 000 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 36 136 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 90 340 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 4 374 Kč a 200 Kč dle tiketu č. xxx, výhru 9 034 Kč dle tiketu č. xxx a výhru 10 934 Kč a 500 Kč dle tiketu č. xxx. Žalobce vyzval žalovanou dopisem ze dne 28. 12. 2017 k zaplacení výhry v celkové výši 314 456 Kč, když odkázal na v žalobě vyjmenované tikety a výhry uplatněné žalobou. Žalovaná odpověděla dopisem ze dne 17. 1. 2018, v němž nárok žalobce odmítla s obdobným odůvodněním jako ve vyjádření v žalobě.
3. Žalovaná nespороvala, že v uvedených tiketech jsou uvedeny žalobcem uplatněné výherní částky a parametry kurzové sázky popsané v žalobě (žalovanou stanovené kurzy a výsledky jednotlivých sázkových příležitostí), stejně tak učinila nesporným i to, že výsledky obou závodů v biatlonu dopadly tak, jak žalobce uvedl v žalobě. Mezi stranami zůstala spornou pouze otázka výkladu herního řádu žalované a vzniku nároku žalobce na výhru ve výši částek uvedených v jím předložených tiketech. Soud I. stupně z článku 1.2 Herního plánu žalované pro provozování kurzových sázek (herní plán) zjistil, že tento plán je určen pro provozování kurzových sázek na pobočkách žalované a je závazný pro právní vztah mezi sázejícími a žalovanou. Neznalost ustanovení herního plánu či jeho subjektivní výklad nečiní sázku neplatnou a při rozhodování případných sporů ze sázek nemůže být přihlíženo k okolnosti, že sázející nezná ustanovení herního plánu. V článku 2.1 herního plánu je popsán výraz AKO sázka tak, že jde o akumulovanou sázku na dvě a více sázkových příležitostí. Z článku 6. 1 herního plánu plyne, že mezi základní druhy sázek, na které žalovaná sázky přijímá, patří také AKO sázky, což jsou sázky na dvě a více sázkových příležitostí současně, které jsou vybrány z celkové nabídky sázkových příležitostí zveřejněných žalovanou. Celkový kurz AKO sázek je roven součinu kurzů jednotlivých typů sázkových příležitostí. Podle článku 9.8 herního plánu do jedné AKO sázky nelze zařadit takové sázkové příležitosti, které jsou vzájemně podpůrné. Jedná se o takové sázkové příležitosti, kdy výsledek jedné sázkové příležitosti má vliv na pravděpodobnost výsledku druhé sázkové příležitosti, nebo se jedná o totožnou sázkovou příležitost. Pokud by se stalo, že by taková sázka

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hradová

byla přijata, bude se v případě výhry z podpůrných sázkových příležitostí počítat jen první v pořadí a ostatní sázkové příležitosti budou vyhodnoceny kurzem 1.0. Soud I. stupně dále zjistil, že žalovaná od žalobce přijala dne 30. 11. 2017 také další sázky, na jejichž základě měl žalobce vyhrát celkovou částku 26 368 Kč. Žalovaná tvrdila, že mu tuto částku vyplatila, v řízení to však ani přes výzvu soudu neprokázala.

4. Soud I. stupně na tomto skutkovém základě s odkazem na § 2873 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (o. z.) a speciální úpravu obsaženou v zákoně č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále je zákon), upravující sázkové hry, shledal žalobu důvodnou pouze zčásti. Konstatoval, že žalovaná je provozovatelem hazardní hry ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb. a žalobce v rozhodném období vystupoval jako sázející. Žalovaná pro kursovou AKO sázku stanovila kurs a vyhlásila herní plán, který řešil konkrétní pravidla hry, zveřejněný na jejích webových stránkách, jehož neznalost žalobcem v době uskutečnění sázek (či nepochopení smyslu některých ustanovení herního plánu, případně jejich subjektivní výklad) nemůže být důvodem pro neplatnost sázky. V herním plánu žalovaná pro akumulovanou sázku stanovila pro obě strany závazná pravidla spočívající v zákazu tzv. vzájemně podpůrných sázkových příležitostí. Těmito příležitostmi má plán na mysli takové příležitosti, u nichž výsledek jedné má vliv na výsledek druhé či další. Žalobce u všech zkoumaných tiketů vsadil na více sázkových příležitostí, a to takovým způsobem, že v každé dvojici porovnávaných závodníků vsadil na výsledek jejich vzájemného souboje. Soud I. stupně shledal, že tento způsob sázky by nebyl problematický tehdy, pokud by došlo k porovnávání různých dvojic závodníků, avšak ve zkoumaném případě žalobce vsadil vždy na to, že jeden konkrétní závodník (rozuměj stále stejný) skončí lépe než ostatní porovnávaní závodníci. Pokud však porovnávaný závodník skončil v závodě např. první, je logické, že v ostatních sázkových příležitostech již nemohl skončit za dalšími porovnávanými závodníky, a pravděpodobnost výsledku druhé a dalších sázkových příležitostí se tak měnila ve prospěch sázejícího. Při porovnání výsledku stejného závodníka s ostatními (například pokud by závod vyhrál) by vždy dosáhl lepšího výsledku než kterýkoliv z ostatních (a obdobně to platí i pro umístění další). Takto je výsledkem první sázkové příležitosti již definitivně ovlivněna pravděpodobnost dalších sázkových příležitostí (zvyšuje se ve prospěch sázejícího). Soud I. stupně proto uzavřel, že se jedná o sázky vzájemně podpůrné ve smyslu definice článku 9.8 herního plánu.
5. K tvrzení žalobce, že článek 9.8 herního plánu je neurčitý, případně že jde o zakázané ujednání směřující v neprospěch spotřebitele, soud I. stupně dovodil, že vztah účastníků nemůže být posuzován jako vztah podnikatele a spotřebitele ve smyslu § 1810 a násl. o. z., jelikož jde o smluvní vztah neupravený speciálním zákonem o hazardních hrách a obecná úprava občanského zákoníku se neuplatní. Námitku neurčitosti článku 9.8 herního plánu odmítl s poukazem na obdobná pravidla zákazu vzájemně podpůrné sázky upravená v herních plánech jiných sázkových společností (Fortuna sázková kancelář, a. s., a Tipsport, a. s.), z čehož lze dovodit, že se jedná o obecnou zvyklost při provádění sázek. Jestliže tedy žalovaná sázku žalobce přijala (přestože byla v rozporu s jí vyhlášeným herním plánem), správně postupovala podle článku 9.8 herního plánu, když stanovila nárok žalobce na výhru pouze ve výši 11 237 Kč a nikoliv ve výši požadovaných 314 456 Kč. Soud I. stupně proto žalobci přiznal částku 11 237 Kč, představující skutečnou výhru z uskutečněných kursových sázek, včetně požadovaného úroku z prodlení podle § 1970 o. z. ve výši, dané § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Vzájemnou žalobu o zaplacení částky 13 716 Kč neshledal soud I. stupně opodstatněnou, neboť žalovaná přes poučení podle § 118a zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), neprokázala, že žalobci na výhrách v celkové výši 26 368 Kč cokoliv zaplatila. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř. s poukazem na to, že žalovaná měla neúspěch jen v poměrně nepatrné části. Žalované přiznal náhradu nákladů řízení, odpovídající odměně advokáta za 8 úkonů právní služby po 9 620 Kč z punktu 328 172 Kč podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), konkrétně převzetí a příprava zastoupení, odpor proti platebnímu rozkazu, vyjádření k žalobě a vzájemná žaloba, doplnění

skutkových tvrzení ze dne 17. 1. 2019 a 19. 2. 2019, účast u jednání dne 6. 11. 2018, 17. 1. 2019 a 19. 2. 2019 a jeden poloviční úkon za účast při vyhlášení rozsudku) spolu s 9 náhradami hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem ve výši 84 470 Kč. Současně uložil žalobci podle § 148 odst. 1 o. s. ř. povinnost k náhradě nákladů řízení státu za vyplacené svědečné ve výši 702 Kč.

6. Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání, směřující proti zamítavému výroku o věci samé ohledně částky 303 219 Kč s příslušenstvím a proti výrokům o náhradě nákladů řízení, a soudu I. stupně vytkl nesprávné právní posouzení věci. Zdůraznil, že neučinil sázku na pořadí v závodě a dovozoval, že sázkové příležitosti, spočívající v tom, že určitý závodník bude lepší v pořadí než několik jiných, se vzájemně nepodporují a jsou na sobě nezávislé. Celkové pořadí nebylo podstatné a výsledek jedné sázkové příležitosti nijak neovlivnil pravděpodobnost výsledku druhé. Žalobce nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že se na právní vztah účastníků nevztahuje obecná úprava spotřebitelských smluv v občanském zákoníku a zdůraznil, že speciální zákon o hazardních hrách ochranu spotřebitele neřeší. Setrval na námitce, že ustanovení čl. 9.8 herního plánu žalované je neurčité, abstraktní a směřující v neprospěch spotřebitele. Namítl dále, že soud I. stupně odkázal na herní plány společností Fortuna sázková kancelář a. s. a Tipsport a. s., jimiž nebyl proveden důkaz, ani to nebylo žádným z účastníků navrženo. Konečně soudu I. stupně vytkl, že neprovedl jím navržený znalecký posudek z oboru statistika k prokázání jeho tvrzení o mnohonásobném zvýšení pravděpodobnosti prohry při přijetí jeho sázek. Žalobce výslovně napadl i výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky ohledně výše žalované přiznané náhrady s poukazem na to, že za odpor proti platebnímu rozkazu, na nějž navazovalo vyjádření ve věci samé, a za doplnění skutkových tvrzení ze dne 17. 1. 2019 na výzvu soudu náhrada odměny advokáta nenáleží. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrociích změnil.
7. Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Setrvala na svém stanovisku, že na všech výherních tiketech žalobce byly obsaženy tzv. vzájemně podpůrné sázky, jejichž podstatu před soudem I. stupně vysvětlila a výklad čl. 9.8 herního plánu, podávaný žalobcem, je nelogický. V rozsudku také nikde není uvedeno, že pod pojmem podpůrné sázky se rozumí výlučně sázky na pořadí závodu. Princip vzájemně podpůrných sázek, jak soud I. stupně správně vysvětlil, zahrnuje širší spektrum případů, než jen samotnou sázku na pořadí. Soud I. stupně rovněž správně uvedl, že neznalost herního plánu či jeho nepochopení ze strany žalobce nejsou významné. Ustanovení herního plánu nelze vykládat v neprospěch sázkové kanceláře podle subjektivního názoru žalobce. Čl. 9.8 herního plánu žalované není neurčitý a žalobce nevysvětlil, jak by jeho procesní pozici zlepšilo postavení spotřebitele ve smyslu obecné úpravy spotřebitelských smluv. Herní plány jiných sázkových společností zmínil soud I. stupně jen jako podpůrnou argumentaci pro právní výklad čl. 9.8 herního plánu žalované.
8. Z obsahu odvolání žalobce vyplývají odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto z jeho podnětu přezkoumal napadené výroky rozsudku soudu I. stupně v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., a odvolání neshledal opodstatněným. Odvolací soud se zcela ztotožnil s precizně argumentovanými závěry soudu I. stupně, na něž lze pro stručnost plně odkázat a jimiž nejsou odvolací námitky žalobce způsobily významně otrástit. Jak soud I. stupně správně dovodil, právní vztah účastníků se v intencích § 2873 o. z. řídil především herním plánem žalované, účinným ode dne 6. 6. 2014, který byl schválen rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7. 5. 2014, č. j. MF-39249/2014/34-2 ve smyslu § 8 zák. č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách. Sporné ustanovení článku 9.8 tohoto herního plánu odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně hodnotí jako ustanovení dostatečně určité, které nevzbuzuje zásadní pochybnosti o svém obsahu. Na tom nic nemění argumentace žalobce zvláštní úpravou spotřebitelské smlouvy obsaženou v § 1810 a násl. o. z., neboť ani z hlediska ustanovení § 1810 - § 1819 o. z. odvolací soud ve vztahu k článku 9.8. herního plánu žalované žádnou závadu neshledává. V tomto směru se soud I. stupně přiléhavě v rámci své právní argumentace zmínil, že obdobná ustanovení se vyskytují i v herních

plánech jiných sázkových společností (Fortuna sázková kancelář, a.s., Tipsport, a. s.). Konkrétní obsah těchto herních plánů nebyl pro věc významný, proto nejsou významné ani výhrady žalobce, že jimi nebyl prováděn důkaz.

9. Okolnost, že se v případě předmětných sázek žalobce jednalo o podpůrné sázkové příležitosti, zhodnotil soud I. stupně rovněž správně a tento závěr logicky vyplývá z jeho podrobné argumentace zejména v odst. 34 rozsudku. Žalobce naopak podává svým poukazem na neexistenci sázky na pořadí závodníka zužující výklad tohoto pojmu, který nemá ve sporném článku herního plánu oporu. Je zcela evidentní, že při způsobu, jaký žalobce pro své sázky zvolil (vždy na lepší výsledek jednoho a téhož závodníka vůči různým závodníkům dalším), ovlivnil výsledek první sázky pravděpodobnost výsledku další ve prospěch sázejícího. V tomto směru proto nebylo zapotřebí žalobcem navrhovaného znaleckého zkoumání. V souladu s herním plánem žalované proto žalobci náleží na výhře jen částka, krácená ve smyslu ustanovení článku 9.8 herního plánu, kterou mu soud I. stupně správně přiznal a ve zbytku nároku je žaloba nedůvodná. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku ohledně částky 303 219 Kč s příslušenstvím podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
10. Ve výroku o nákladech řízení odvolací soud za použití § 221 o. s. ř. napadený rozsudek změnil pouze ohledně výše náhrady nákladů. Shledal důvodnou námitku žalobce, že neodůvodněný odpor proti platebnímu rozkazu není úkonem právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, zatímco věcné vyjádření, byť vyžádané soudem, takovým úkonem podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu bezesporu je. Současně však odvolací soud zjistil, že žalované náleží podle § 137 odst. 3 písm. b) o. s. ř. také náhrada za 21% DPH, jehož je advokát žalované plátcem. Náhradu nákladů řízení žalované tak představuje odměna advokáta za 7 úkonů ve výši 9 620 Kč za jeden úkon a jeden poloviční úkon ve výši 4 810 Kč, ke kterým náleží 8 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč, celkem 74 550 Kč, což spolu s náhradou za 21% DPH v částce 15 655 Kč dohromady činí 90 205,50 Kč.
11. Žalovaná byla v odvolacím řízení plně úspěšná, a proto jí odvolací soud dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 224 odst. 1 o. s. ř. přiznal náhradu nákladů tohoto řízení, kterou představuje odměna advokáta za dva úkony ve výši 9 540 Kč za jeden úkon (z tarifní hodnoty 303 219 Kč), se dvěma paušálními náhradami výdajů po 300 Kč, což spolu s náhradou za 21% DPH v částce 4 132 Kč dohromady činí 23 813 Kč.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 14. listopadu 2019

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu